

Midnattsropet

Se
brudgummen
kommer!

Organ för andlig väckelse

NR 4

APRIL 1961

ÄRGÅNG 2

Köttslig enhet – Andlig splittring!

Vad är det egentligen för enhet, som många kristna eftersträvar, och vad är det för splittring, som de är så kolossalt rädda för. När skall det bli klart för alla enhetsivrare, att det finns religiös enhet, som är satanisk. Så långt jag kan förstå är det en livsnödvändighet för en andlig människa att ta helt avstånd från sådana enhetssträvanden. Många predikanter har tagit som sin uppgift att med olika mänskliga medel söka hålla ihop djupt och varaktigt söndrade kristna, vars enhet strängt taget begränsar sig till den gemensamma partibeteckningen. Som regel inträtter sig sådana ledare sällan eller aldrig för Andens enande mission och Ordets omutliga framställning om de troendes enhet. Därför finns det splittring, som är gudomlig och har himmelens välsignelse. Paulus säger: "Vinnlägen eder om att bevara *Andens enhet* genom fridens band." Ef. 4: 2. Inga mänskliga strävanden kan åstadkomma det, som Paulus kallar *Andens enhet*, men vi kan medverka till, att den enhet Anden skapat blir bevarad. Denna enhet verkar Anden genom Ordet.

Arne Imsen

Det är väl egentligen här striden står, ty samfunds- och kyrkoledare kämpar målmedvetet för att skapa ett gott och trivsamt andligt hem där tjänstekvinnans barn och den fria hustruns barn skall enas och förenas. Men det går ej i längden, ty de har vitt skilda mödrar och representerar helt olika naturer. Dessutom föder tjänstekvinnan sina barn till trälldom, medan den fria hustrun föder sina barn till frihet. Dagen kommer, då den fria hustruns barn blir medvetna om sin ställning och börjar ta ut av sina rättigheter. Anden faller över dem, och den tillsynes eniga skaran delas i minst två läger, som till intet pris kan trivas under samma tak. Den köttsliga enheten sprängs då Anden faller. "Men liksom förr i tiden den son, som var född efter köttet, förföljde den som var född efter Anden, så är det ock nu." Gal 4: 29. Skilsmässan, som föregås av konflikter och våldsamma strider, blir oundviklig.

Men då den Andefödda faller ur nåden och därmed överger sin

fria ställning, viker snart Anden från henne, och lovprisningen upphör. I denna kraftlösa ställning förlorar hon sin suveräna makt och blir därför ganska snart påtvingad tunga och förödmjukande ok. Detta är förklaringen till de många egendomliga företeelser, som möter vår häpnad blick då vi söker följa de stora händelserna på det religiösa området i tiden. Med förvåning konstaterar vi exempelvis, att de flesta kristna numera för att vara toleranta mot olik tänkande, prutar av på sanningskravet, följer minsta motståndets lag och anpassar sig efter vilka obibliska företeelser och oandliga miljöer som helst. Därmed tror de sig vara särskilt kärleksfulla och menar att de på eftergiftens väg kan bevara enhet och broderskap. Detta är en genomfalsk grundsyn och vilar på något så bräckligt som mänsklig sentimentalitet. Då hjärtat har renats och sanningens Ande flyttat in blir hela varelsen gripen av kärlek till sanningen och önskar på intet vis medverka till att den blir undertryckt genom ovidkommande hänsynstaganden. Den enhet, som byggs upp

på kompromisser är från helvetet och kan följaktligen icke ha något gott med sig. Ty om enheten förutsätter att de kristna överger eller avstår ifrån att förkunna och praktisera bibliska sanningar såsom exempelvis pånyttfödelse, dop i vatten och helig Ande med tungotal såsom tecken, Andens nådegåvor, helbrägdagörelse genom tron och sann församlingssamfundskap, åstadkommes en religiös allians, som är helt utanför Bibelns rāmärken. Andesmorda människor kan icke trivas i dylika sammankomster. De upplever nämligen att Anden aldrig ger sin sanktion till sådana tillställningar, och de blir som regel betraktade såsom orostiftare och därför icke önskvärda i sådana sammanhang. Om Anden skulle få tillfälle att utföra sitt verk skulle hela alliansen störta samman som ett dåligt grundat hus för stormen. Sådana alliansmöten är ett oerhört fattigdomsbevis. Man äger i verkligheten ingen andlig enhet men skall ändå söka demonstrera den inför världen. Kyrkorna upplåtes för religiös teater. Nej, det gäller icke det omdiskuterade ämnet: kristen dramatik. Här avses ett långt mer avancerat skådespel där vi bl. a. finner pingstpastorer och statskyrkokopräster som aktörer i de olika rollerna, ty något annat än spel kan det väl icke bli tal om i sammankomster, vilka har kommit till för att demonstrera en andlig realitet, som man i verkligheten saknar. I sammankomster av detta slag är det vanligt att Jesu bön om de troendes enhet citeras, men oftast utelämnas förebilden, som Jesus gav i nästa mening: "Likasom vi äro ett." Det är ingen spelad enhet mellan Fadern och Sonen, och den är icke byggd på kompromisser och lögn. Är det denna enhet vi eftersträvar, så måste vi ge rum för Anden. Ty det är genom Anden, som enheten upprättas. Då är frågan genast löst och

Arne Imsen

alla mänskliga enhetssträvanden utdömda.

Det behövs nämligen inga vidlyftiga organisatoriska eller liturgiska arrangemang för att sådana själar, som genom pånyttfödelse och andedop är införlivade med moderkyrkan, det nya Jerusalem, hon som kommer ner ovanifrån, skall uppleva brödragemenskapens underbara rikedom, ty de *är* förenade med osynliga band och jublar tillsammans för den Guds nåd och härlighet de ständigt får röna. Men då enskilda och församlingar

friar till världens makt och gunst, har de övergivit den uppriktiga troheten mot Kristus och sjunker ner i ett andligt otuktstillstånd där de förlorar sin andliga syn och därför tjasas av skökoväsandets falska härlighet. Tro icke att babylonsbesmittade och Kristustrogna är *ett* därför att de går till samma kyrka, sjunger ur samma sångbok och offrar till samma mission. De representerar helt olika målsättningar och skulle göra varandra en stor tjänst om de upplöste de yttre band, som binder dem samman i stora partiknippen. Jerusalem och Babylon är och förblir oförenliga, ty det förra är en gudomlig skapelse och det senare en satanisk imitation av Guds verk. "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gör eder delaktiga av hennes synder och får del i hennes plågor." Upp 18:4.

Det är avsevärt bättre att uppleva Andens enhet utanför lägret i en mindre krets av andesmorda kristna, än att kunna återropa nominellt medlemskap med ett blandat religiöst kollektiv — större eller mindre — som är splittrat i en mängd olika anderiktningar.

I nästa nummer skall vi ta upp andra sidor av detta aktuella ämne.

Grammofonskiva

DONALD BERGAGARD sjunger till dragspel och gitarrackkomp.

45 varvs med sångerna:
Det gamla evangeliet
Ett härligt möte
Jesus min sång
Mäktiga ting

Skivan kostar 10 kr. Skriv till tid.
 Midnattsropet, Box 6016, Örebro 6,
 och vi sänder den pr postförskott.

Norsk Grammofonkompani A/S Oslo

NYA GRAMMOFONSKIVOR; inspelade under väckelsemöte i Konserthusen, Örebro, kommer inom kort ut i handeln.

NAGRA MÖTEN är också helt inspelade på band. Flera vänner har önskat få flera möten sig tillsända och vi kommer att så fort som möjligt tillgodose dessa önskemål.

VI TROR att detta är ett effektivt sätt att sprida det gamla härliga och frigörande budskapet om Jesus Kristus, Andens kraft, och helbrägdagörelse till längtande människor.

I detta nummer av Midnattsropet

har vi givit särskilt stort utrymme åt det synnerligen aktuella ämnet de kristnas enhet. Eftersom det ofta, i synnerhet från pingströrelsens ledare, framhålls att vi är partisöndrare och därför skall uteslutas och isoleras eller vad man nu vill kalla det, kan det vara på sin plats att söka ge skäl för den egentliga orsaken till att vi underkastat oss denna behandling och valt att verka utanför den organiserade pingströrelsens domäner.

Många av våra vänner på olika platser i landet har, efter det de varit med i våra möten och förnummit att Gud har verkat till själars frälsning, dop i helig Ande, helbräddagörelse o.s.v. gripits av tacksamhet och glädje för vad Gud utfört i deras och andras liv. Men efter en sådan erfarenhet har de utsatts för en synnerligen omild behandling. Andra har man sökt fånga med list eller smicker, men avsikten har varit en och densamma, nämligen att få de "förvillade" att omvända sig och ta avstånd från det de själva har sett och förnummit Gud har gjort. Jag skall förtydliga dessa påståenden med ett exempel. Broder Verner Sällström, som tjänat Gud i pingströrelsen i omkring trettio år såsom evangelist och föreståndare, uteslöts ur Filadelfiaförsamlingen

i Lindesberg därför att han bevisat och medverkat i två väckelsemöten, som hölls i en profan lokal på platsen. Före uteslutningen fick han besök av en grupp framstående pingstpredikanter. Dessa meddelade honom, att han automatiskt skulle bli blockerad om han icke tog avstånd från all fri verksamhet. Vår broder ansåg icke att han gjort något, som krävde att han gjorde avbön och blev därför utesluten ur Filadelfiaförsamlingen. Motivet för detta var att han deltagit i nämnda möten. Hade broder Sällström besökt eller medverkat i en annan av stadens många kyrkor, hade ingen sagt något om det. Han kunde ha predikat i vilken stats- eller frikyrka som helst utan att någon församlingsföreståndare gjort något för att varna, hindra eller utesluta honom. På platsen finns det många pingstvännar, som mer eller mindre regelbundet varit med i våra möten och även medverkat med bön och vittnesbörd, men de har aldrig hotats med uteslutning för det. Varför denna inkonsekvens? Var det synd i det ena fallet så måste det väl också vara synd i det andra? Det är många som frågar sig hur ett sådant tillvägagångssätt är möjligt. Var det församlingsledningens avsikt att statuera ett varnande exempel? Broder Sällström har sökt gemenskap hos oss, och så långt vi har kunnat utröna så är han bevarad i Kristus och lever och verkar med samma mål som förr. Man utesluter och tar avstånd ifrån vänner, som har en enda passion, att leva för Gud och tjäna honom, men behåller avfälliga och ljumma kristna, därför att de är partitrogna. Exemplet kunde mångfaldigas, men det kan räcka med detta tills vidare.

Inom pingströrelsen har det skett en nästan otrolig förskjutning från fri väckelserörelse med andesmorda vittnen och församlingar till stereotyp församlingsinstitution med ett dominerande predikantvälde, där den enskilde alltför ofta är bunden på händer och fötter av ett partimedvetet kollektiv. Den frihet, som från början kännetecknade denna rörelse har gått förlorad. Skaror av pingstvännar måste idag erkänna detta ödesdigra faktum.

I detta nummer kan våra läsare ta del av en artikel, som stod i Evangelii Härold för över trettio år sedan. Den syn på allians och ekumenik som med skärpa förfäktas i denna uppsats har undergått en total förändring. I varje fall praktiseras något helt annat idag. Hur kan det vara möjligt att andedöpta vittnen och kyrkans statsanställda teologer kan ha ett så förtroligt samarbete? Pastor Lewi Pethrus framträder ju själv ofta tillsammans med statskyrkans dignitärer. Sådant skulle icke vara möjligt utan våldsamma kollisioner om allt vore som det var från begynnelsen.

"Om så vore, att jag byggde upp igen detta samma som jag redan har brutit ned, då bevisade jag därmed, att jag var en överträdare". Gal 2:18.

Arne Imsen.

MIDNATTSROPET

utkommer varje månad.

Red och ansv. utg. **Arne Imsen**

Medarbetare:

Donald Bergagård

Tidn. adress:

Box 6016, Örebro 6

Telefon 13 19 68

Postgiro 57 16 20

Lösnummer 60 öre

Pren. kr. 6: 50 pr år

SPRID MIDNATTSROPET

TILL VÄNNER OCH

BEKANTA

Lewi Pethrus i Evangelii Härold Nr 8 1927:

ALLIANS ELLER ANDLIG ENHET

Det är ofta svårt för en uppriktig kristen, att taga ställning till frågan om allians och samarbete mellan kristna av olika trosuppfattningar. Den som själv upplevat frälsningens verklighet och mottagit den helige Andes gåva, som är kärlekens och broderskapets ande måste känna sig ett med alla andliga människor, i vilken krets de finnas. Då man möter dem, känner man denna underbara, broderliga gemenskap, som trots meningsskiljaktigheter, ändå förenar verkligt enfaldiga själar. Då denna enhet existerar, tycker man, att en allians och samarbete mellan sådana personer skulle vara den mest naturliga sak i världen. Dock ställes man gång på gång inför svåra spörsmål i detta sammanhang. Det händer, att verkligt frälsta och andliga personer ha sin andliga hemvist i sådana religiösa kretsar, att andra verkligt frälsta och andliga Guds barn icke kunna samarbeta med dem. Så är fallet, när exempelvis en sådan andlig broder har sitt verksamhetsfält i en krets, där Bibelns auktoritet och kristendomens grundsanningar äro föremål för kritik och misstro. Han samarbetar med personer, som äro behärskade av den nedbrytande bibelkritiken. Han är själv icke ett med dem i detta stycke, han till och med predikar emot deras åsikter, men han samarbetar med dem, han stöder dem med sitt andliga inflytande och drager uppriktiga, sökande människor in i en krets, där deras andliga liv står i den största fara. Själv kanhända han är stark nog att motstå den smygande otrons inflytande, men de själar, som han genom sitt andliga inflytande drager in där, varest de förr eller senare bliva utsatta för denna sata-

niska, smygande otrosande, kunna taga obotlig skada av samarbetet ifråga.

Kan det under sådana förhållanden vara rätt av andefyllda Herrens vittnen att samarbeta med den antikrists ande, som så kraftigt uppenbarar sig i den radikala teologien. Är det då icke långt bättre, att dessa nyteologer få vara för sig själva med sina torra spekulationer? De ha då ganska liten förmåga att draga de verkligt andliga och sökande själarna till sig. Men nyteologiens män äro sluga nog att visa sig vänliga mot en och annan andlig predikant för att kunna använda honom såsom lockbete för att nå sina syften. De tro icke på hans enfaldiga förkunnelse om Jesus, om andedop, helbräddagörelse och Jesu snara tillkommelse. Men det tjänar deras syfte, att en andlig broder förkunnar dessa sanningar i deras krets. På så sätt dragas ärliga och sökande själar in ibland dem, och de längtande själarna i deras egna församlingar påverkas att stanna kvar. Detta allt för att de längtande själarna sedan skola kunna påverkas av denna på enfaldig tro utarmade kristendom.

När andliga bröder kunna vara med om ett sådant samarbete, då finns skäl för att andra andefyllda kristna icke kunna samarbeta med dem. Detta är mycket smärtsamt. Man möter då dessa invändningar: "varför kan ni inte samarbeta med bröder, som äro andedöpta, leva ett helgat liv och predika ett fullt evangelium; varför kan ni icke samarbeta med dem?" För min personliga del vill jag svara: "samarbete är mig i sådana fall omöjligt, därför att de samarbeta med och stödjå en verksamhet, som bär

bibelkritik och andlig död i skölden."

Vi ha andra företeelser, som utöva ett ohyggligt verk bland de troende i närvarande tid. Huru kan man, då man vet, vart katholicism och formkristendom leder, samarbeta med predikanter och församlingar, som exempelvis officiellt taga sådana företeelser som ekumeniska mötet i försvar? Man vill naturligtvis icke förneka, att många av dem äro verkligt goda och andliga Herrens vittnen, men samarbetar man med dem, så stöder man och ger erkännande åt det man tror vara en ren förbannelse för Guds rike.

Huru mycket mera skulle icke kunna vinnas för Guds rike på jorden, om alla de som tro på Bibeln såsom Guds ord och se skökövandets fara i den moderna världs-kyrkan, ställde sig på en enig front och motarbetade bibelkritik och ekumenism och dessa stora antikristliga strömningar, som går fram med en så oerhörd slughet och våldsamhet i vår tid. Man undginge då att bliva till en snara för många uppriktiga själar.

Det finnes åtskilliga Herrens vittnen, som under årens lopp har sagt oss: "samarbeta med kyrkorna och samfunden till trots för deras villfarelser, så skall ni vinna dem genom edert inflytande och eder förkunnelse." Många av oss trodde också därpå en tid, men man såg snart, att man icke kunde rädda människor från deras villfarelse genom att göra gemensam sak med dem. För ett par eller tre år sedan skrev en broder, som under många år varit en avhållen predikant och konferenstalare här i landet, angående detta spörsmål, ett brev till mig, vilket nästan kom mig att rysa. Vi voro bekanta sedan många

är tillbaka, och han var också en av dem som klandrade de andedöpta, därför att de ordnade egna fristående församlingar. Han menade, att man skulle stå kvar i de gamla kyrkorna trots allt och på så sätt vinna dem för ett överflödande andligt liv. Vi voro mycket tillsammans årtal tillbaka, men så skiljdes våra vägar, och vi arbetade var och en på sitt håll, fastän vi alltid möttes som kära bröder, då vi någon gång råkades. Nu efter tio år fick jag ovannämnda brev från honom. Han säger där, att han tio år förut hade trott, att vårt handlingsätt var oriktigt, då vi gjorde opposition mot dem, som icke helt voro för den helige Andes verk. Han sade, att han vid den tiden trodde sig gagna Guds rike bäst genom att vara ibland dem, men nu efter tio år sade han sig inse, att han handlat oklokt. Han såg förgäves, påstod han, efter de resultat, som han väntat av sitt arbete. Han kunde, menade han se mycket större frukt efter deras verksamhet, som öppet och radikalt tagit ståndpunkt för sin övertygelse, även om det kostat en brytning med kyrkosamfund och gamla vänner. Han sade sig hoppas att få lägga om sin verksamhet, om han fick någon längre tid att leva. Det som gjorde det starkaste intrycket var, att han strax därefter fick hembud, och de tio år, som han talade om i sitt brev, voro hans sista tio år.

Det är en del religiösa människor, som gärna vilja ha en varm och andlig predikant på sina konferenser och under någon veckas väckelsemöten, men de vilja icke mottaga hans förkunnelse, så att de uppleva den i livet och i församlingen. De utnyttja honom för sina kyrkopolitiska syften. Det värsta är, att enfaldiga och uppriktiga själar på detta sätt dragas in i kretsar där de förr eller senare förgiftas av rationalism och eku-
menism m. m. sådant. När man

”Gören bättring och låten alla döpa eder...”

På bilden ser vi broder Agne Bark stiga ned i dopgraven för att döpa.

Det är ständig rörelse framåt i rätt riktning i Örebro. Guds ord har ingång med framgång i många liv till frälsning, dop i vatten och dop i helig Ande. Herren stadfäster sitt ord med åtföljande tecken. Jesus Kristus är densamme. Halleluja!

Bröderna Åge Samuelson och Leif Carlsen från Skien i Norge, besökte nyligen, tillsammans med Arne Imsen, Falköping och Jönköping där offentliga möten hölls. Många hade mött upp i mötena och flera fick uppleva Gud. Brö-

derna besökte även Örebro och talade i några möten. Guds Ande var mäktigt verksam. Vi har också haft besök av bröderna Agne Bark, Alf Pettersson och Verner Sällström. Det är underbart att Gud sänder och använder sina vittnen i dessa sista dagar. Tack kära bröder för er helhjärtade insats.

Mycket folk har samlats till mötena som har hållits omväxlande i Folkets hus A-sal och Konserthuset, samt Armetemplet där dopförrättningen hölls. D. B.

därför anklagar oss för att vi icke kunna alliera oss med kyrkor och samfund, så svara vi: ”Driv ut ifrån eder rationalismen, rensa ut ur edra predikantskolor de lärare, som hylla den nedbrytande bibelkritiken, driv ut ifrån eder den antikristliga nyteologien och bryt förbindelserna med skökoväsendet, sluta upp med allt motstånd mot den helige Andes verk, så att edra ledare bliva allvarliga sökare efter Andens dop och nådegåvor, så kunna vi mötas i den enighet, som Jesus talar om!” Men dittills blir alliansen endast en vrånbild av

en verklig andlig enhet. Dittills borde ock varje andefylld kristen verkligt taga avstånd från det moderna alliansväsendet. Vi tro, att en levande kristen, som icke kompromissar med otro och skökoväsen i längden kan uträtta mera för Guds verk, även om skaran är liten och på alla sidor trängd, än alliansväsendets beundrare någonsin kunna. Vi tro på den andliga enhet, som Bibeln omtalar, men icke på den moderna religiösa allians, där så gott som allting erkännes, bara det går under det kristna namnet.

Smith Wigglesworth:

FRIHET FÖR DE FÅNGNA!

Vår välsignade Herre Jesus har allt för alla. Syndernas förlåtelse, sjukdomars botande, Andens fullhet — Allt kommer från samma källa, från Jesus Kristus. Lyssna på Honom, Han som är densamme i går och i dag och evigt, lyssna på Honom, då Han förklarar varför Han kom: "Herrens Ande är över mig, ty Han har smort mig att predika evangelium för de fattiga, att hela de i hjärtat krossade, att predika befrielse för fångar och återgivande av synen åt de blinda, att sätta de sönderslagna i frihet, att predika ett mottagningens år från Herren."

Jesus hade döpts av Johannes i Jordan, och Anden hade sänkt sig som en duva över honom. Fylld av helig Ande, leddes Han av Anden ut i öknen, och Han lämnade den mer än segervinnare över ärkefienden. Så vände Han tillbaka till Galiléen i Andens kraft och predikade i synagogorna. Till slut kom Han till sitt gamla hem i Nasaret, i vilken stad Han begynte mission med de ord, jag ovan citerat. En liten tid tjänade Han på jorden, sedan gav Han sitt liv till lösen för alla. Men Gud uppväckte Honom från de döda. Och innan Han gick till härligheten, lät Han sina lärjungar veta, att även de skulle få Andens kraft över sig. På så sätt kunde Hans underbara gärning fortsättas genom dem. Och denna Andens kraft var ej enbart ämnad åt några apostlar utan gällde även dem som voro långt borta, så många, som vår Gud kallar (Apg. 2:39), således även oss i det tjugonde århundradet. Somliga fråga: "men, var icke denna kraft ämnad åt några få utvalda i förra århundradet?" Nej, visst icke! Läs Mästarens anvis-

ning, som vi äga i Markus evangelium, och du finner att det gäller alla, som tro.

Då jag mottagit dopet i Helig Ande (jag vet det, ty Herren gav mig Anden på liknande sätt som lärjungarna i Jerusalem), ville jag utforska, varför Han givit mig detta dop.

En dag kom jag hem från arbetet, och när jag trädde in, frågade min hustru mig: "vilken väg kom du?" Jag svarade, att jag gått bakvägen. Hon sade: "Det är en kvinna där uppe, och hon har fört hit en 80 års man, som vill ha förbön. Han är rent omöjlig, och en stor folkhop står på gatan utanför ingången. Man ringer på klockan och vill veta, vad som står på i huset." Herren viskade sakta: "Nu skall du få veta, varför Jag givit dig detta dop."

Jag öppnade försiktigt dörren, där mannen var, och ville lyda det som Herren bjöd mig. Mannen ropade hjälplöst: "Jag är förlorad, jag är förlorad. Jag har begått den synd, som är oförlätlig. Jag är förlorad, jag är förlorad." Min hustru sade: "Kära du, vad ska' vi göra?" Herrens Ande drev mig att ropa: "Far ut, du lögnande!" På ögonblicket lämnade den onde anden honom, och mannen var fri. Frihet för de fångna! Och Herren sade till mig: "Nu ser du orsaken, varför du fått detta dop."

Det ges en plats, där Gud genom den helige Andes kraft regerar suveränt i våra liv. Anden uppenbarar, utvecklar, tar fram det som hör Kristus till och visar oss det och sätter oss i stånd att mer än trotsa de sataniska krafterna.

När Nikodemus kom till Jesus, sade han: "Vi veta, att Du är en lärare, som kommer från Gud, ty

ingen kan göra dessa under, som Du gör, så vida ej Gud är med honom."

Jesus sade till honom: "Sannerligen, säger jag dig: om en människa ej födes på nytt, kan hon ej se Guds rike." Nikodemus tog intryck av underverken, som skedde. Och Jesus visade på det underverk, som var nödvändigt för att kunna se Guds rike. När en människa födes på nytt, föres från mörker till ljus, sker ett märkligt underverk i den människans liv. Jesus betraktade varje beröring av Gud som ett under, och vi kunna vänta, att underverk ske idag. I sanning är det underbart att ha Herrens Ande över sig. Jag vill hellre ha Herrens Ande över mig fem minuter än att taga emot en million dollars.

Lägg märke till, hur Jesus besegrade djävulen i öknen. Djävulen visste, att Han var Guds Son, och därför stack han fram ett "om". Hur ofta har ej satan mött dig på samma sätt! Han säger: "du har allt tagit fel. Du vet allt bäst själv, att du ej är ett Guds barn." Kommer djävulen till dig och säger: "du är nog ej frälst", så är det ett tämligen gott bevis på att du är det. När han kommer och säger: "Du är nog ej botad", så kan du gott taga detta som tecken på att Herren sänt sitt ord och helar dig. Djävulen vet, att om han kan få makt över ditt tankeliv, så har han vunnit en stor seger. Hans bemödanden gå ut på att inympa tankar på dig; men om du är avskild och ren, drar du dig ögonblickligen undan dem. Gud vill låta det sinnelag, som var i Kristus Jesus, detta heliga, rena, ödmjuka sinnelag, vara även i oss.

Jag träffar på folk överallt, som blivit bundna av bedrägliga omständigheter. Dessa omständigheter har man kommit i, därför att man utlämnat sin själ till ett fäste för satan. Hur kunna vi bevaras för detta? Herren har försett oss med vapen, som genom Gud äro mäktiga att riva ner fiendens förskansningar, och förmedelst vilka det är möjligt att ta varje tanke tillfånga under Kristi lydnad. Jesu Kristi blod och Hans väldiga namn äro utomordentliga motgifter mot alla de fina frön, satan sår i vår själ.

I Apostlagärningarna ser vi, att Jesus bjuder sina lärjungar bida efter Faderns löfte, och Han sade, att de ej många dagar därefter skulle bliva döpta i helig Ande. Lukas säger, att han i sin förra skrift berättat om allt, vad Jesus *begynte* både att göra och lära. Kristi verk och arbete slutade ej med korset, utan Apg. och breven i Nya Testamentet berätta om vad Han i fortsättningen gjorde genom dem, i vilka Han tagit sin boning. Och vår välsignade Jesus lever än och fortsätter sin tjänst och sitt verk genom dem som äro fyllda med Hans Ande. Han helar alltfjämt dem som ha förkrossade hjärtan och befriar än de fångna genom dem som fått mottaga Hans Ande.

Jag reste en dag på järnväg i Sverige. På en station steg en gammal dam med sin dotter på tåget. Den gamla damen såg så tryckt ut, att jag frågade, vad som fattades henne. Jag fick veta, att hon skulle till lasarettet för att få benet borttaget. Hon grät, medan hon berättade, att läkarna sagt, att enda räddningen var amputation. Hon var 70 år gammal. Jag sade till min tolk: "säg henne, att Jesus kan bota henne!" I samma ögonblick, hon hörde detta, blev hennes ansikte ljus, som om en slöja tagits bort. Vi stannade vid en station, och vagnen blev full av folk. Folk

hade brått att komma på tåget, och djävulen sade: "du ser väl, att det är omöjligt." Men jag visste, att ställningen var utmärkt, ty svårigheter skaffa Herren bara större ära, när Hans kraft uppenbaras. Varje prövning blir en möjlighet till välsignelse. Det har varit tider i mitt liv, då omständigheterna pressat mig som tyngder av berg, men jag har funnit, att svårigheterna varit lika många lyftkranar för Guds nåd. Vi har en så underbar Jesus. Han visar sig alltid vara en så väldig befriare. Alltid planerar han på bästa sätt för oss.

Tåget satte sig i gång, och jag böjde mig ned, och i Jesu namn bjöd jag sjukdomen gå. Den gamla damen ropade: "Jag är frisk. Jag vet att jag är frisk." Hon trampade på foten och sade: "Jag skall visa det." När vi stannade vid nästa station, gick hon fram och tillbaka och ropade: "Jag far ej till lasarettet." Ännu en gång hade vår underbare Jesus visat sig vara de lidandes läkare och de fjättrades befriare.

En gång var jag så bunden, att ingen mänsklig makt kunde lösa mig. Min hustru trodde, att min tid var ute. Ingen hjälp. Vid den tiden hade jag fått se en svag skymt av Jesus såsom Läkaren. Sex månader hade jag lidit av blindtarmen; understundom hade jag fått tillfällig lättnad. Jag gick till den mission, vars pastor jag var, men jag föll till golvet i fruktansvärda smärtor. Så fördes jag hem till sängs. Hela natten låg jag i bön och tiggde om befrielse. Utan resultat. Min hustru var viss om att det gällde hembud för mig och sände efter läkare. Han förklarade, att allt hopp var ute, alldenstund min kropp var för svag. Då jag haft blindtarmsinflammation sex månader, var hela min kropp genompyrd, och fördens skull ansåg han en operation omöjlig.

Han lämnade min hustru totalt översiggiven.

När han gått, kom en gammal dam och en ung man på besök. Jag visste, att den förra var en verklig bedjare. De kommo upp, där jag låg till sängs. Den unge mannen hoppade upp i sängen och befallde den onde anden att lämna mig. Han skrek: "Far ut, du djävul! Jag bjuder dig fara ut i Jesu namn!" Det gavs ingen tid att resonera. Jag hann ej säga honom, att jag inte trodde, att någon djävul var i mig. Alltnog, det försvann i Jesu namn, och jag vart ögonblickligen botad.

Jag steg upp, klädde mig och gick ner. Jag var alltfört i rörlägningsbranschen, och jag frågade min hustru: "Är det något arbete inne? Jag är bra nu, och jag går i arbete." Jag fick reda på, att ett visst arbete skulle göras, och jag tog mina verktyg och gick åstad. Just när jag gått, kom doktorn. Han lade sin hatt i hallen och gick upp i sängkammaren. Men sjuklingen var utflugen. "Var är mr Wigglesworth?" frågade han. "Kära doktorn, han har gått till sitt arbete", svarade min hustru. "Ni kommer aldrig att se honom i livet mer. Man kommer hem med hans lik."

Nåväl, jag är liket.

Alltsedan dess har Herren, på många ställen i världen, givit mig förmånen att få bedja för blindtarmssjuka. Och jag har sett åtskilliga stiga upp och vara klädda inom en kvart, efter det jag bedit för dem. Vi ha en levande Kristus, som vill möta människan på alla vägar.

För åtta år sedan träffade jag samman med broder D. W. Ven, och han hade rekommendationsbrev till en broder i Zion City vid namn Cook. Jag tog brevet med till broder Cook, och han sade: "Gud har sänt eder hit." Han gav mig adress på sex personer och bad mig gå och bedja för dem och

träffa honom igen kl. 12. Jag var tillbaka igen omkring klocken halv ett, och han berättade för mig om en ung man, som skulle gifta sig följande måndag. Hans fästmö var i Zion City och låg döende i blindtarmsinflammation. Jag gick dit och fick veta, att läkaren just varit där och förklarat, att allt hopp var ute. Modern var utom sig och slet sitt hår i förtvivlan och grät. "Finns det då ingen hjälp?" Jag sade till henne: "Kvinna, tro Gud, och er dotter blir frisk och skall vara på fötter, klädd, om femton minuter!" Men modern fortsatte att gråta.

De förde mig dit, där dottern låg, och jag bad för flickan och bjöd den onda anden fara ut i Jesu namn. Hon ropade: "Jag är botad." Jag sade till henne: "Vill ni, att jag skall tro, att ni är frisk? Om ni är botad, stig då upp!" Hon svarade: "Gå ut bara, så skall jag stiga upp." Inom mindre än tio minuter kom doktorn. Han ville veta, vad som hänt. Hon svarade: "Det var en man, som kom och bad för mig, och nu är jag frisk." Doktorn stack sitt finger, där hon varit öm, och flickan varken jämrade sig eller skrek. Han sade: "Detta är Gud." Det betydde intet, om han erkände det eller ej. Jag visste, att Gud verkat. Vår Gud är *verkelig*, när Han frälsar och helar. Vår Frälsare är densamme i går, i dag och för evigt. Han frälsar och helar i dag likaväl som förr, och Han åstundar att få vara din Frälsare och Läkare.

Bara du ville tro Gud! Vad skulle hända? Jo, stora ting. De finnas, som aldrig smakat Guds nåd, aldrig upplevat Guds frid. Otro har rövat dessa välsignelser från dem. Det är möjligt att höra

och dock icke fatta sanningen. Det går för sig att läsa Guds ord och likväl ej få del av det liv, det ger. Vi måste genom den Helige Ande få avslöjat för oss Ordets innehåll och låta samme Ande föra till oss det liv, som är däri. Aldrig kunna vi fatta återlösningens under, förrän vi blivit fyllda med Helig Ande.

En gång var jag på ett eftermiddagsmöte. Herren hade varit oss nära genom sin stora nåd, och många hade blivit helade genom Guds kraft. Mesta folket hade gått hem, och jag var ensam, då såg jag en ung man, som tydligtvis dröjde kyar för att få samtala. Jag frågade: "Vad vill ni?" "Jag undrar", svarade han, "om jag finge be om förbön?" "Vad fattas er?" frågade jag. "Kan ni ej lukta det?" svarade han. Ynglingen hade fallit i synd och fick nu bära följderna därav. Han berättade, att han fått gå från två lasarett. "Jag har utslag på hela kroppen", sade han, "variga sår överallt." Jag såg, att han hade ett fult utslag vid näsroten. "Jag hörde er predika", sade han, "jag förstod inte ett dugg men jag undrar, om det finns hopp för mig."

Jag frågade honom: "Känner ni Jesus?" Han kände ej till abc i frälsningen ens, men jag sade till honom: "Stå stilla!" Jag lade mina händer på hans huvud och så på hans händer och näpste den fruktansvärda sjukdomen i Jesu namn. Han ropade: "Jag är botad, jag vet det. Jag känner, hur det värmer utmed hela min kropp och glöder." Jag frågade: "Vem gjorde det?" Han svarade: "Eder bön." "Nej", svarade jag, "det var Jesus, som gjorde det." Han sade: "Var det han? Jesus, Jesus, fräls mig

då." Och den unge mannen gick bort, frälst och frisk. Vilken barmhärtig Gud vi ha! Vilken underbar frälsare ha vi ej!

Är du plågad? Ropa ut din nöd inför Herren! Det är alltid gott att få ge luft för det, som trycker. Du måste kanske ropa. Den Helige Ande och Guds ord förmå föra fram i ljust allt det fördolda, som är orent. Det finns alltid befrielse-möjligheter, när man låter Gud utransaka det som fördärvar och förvränger ens liv. Den onda ande, som var i mannen i synagogan, ropade: "Låt oss vara i fred!" Det var egendomligt att den onda anden varit tyst, ända tills Jesus kom i närheten. Jesus näpste honom och hade: "Tig stilla och far ut ur honom." Och mannen vart fri. Jesus är alltså densamme, Han, som avslöjar onskans andemakter, frigör fångarna och befriar de plågade, i det att Han renar och rensar deras hjärtan. De onda andar, som voro i mannen, som hade "Legionen", ville ej sändas åstad till avgrunden, innan tiden var kommen, och därför begärde de att få fara in i svinen. Helvetet är en så hemsk plats, så t.o.m. demonerna ej vilja fara dit. Hur mycket mer böra ej då människor söka att bli räddade från avgrunden!

Gud är full av medömkan. Därför säger Han: "Söken Herren, medan Han låter sig finna!" Yttermera försäkrar Han: "Var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst." Sök Honom nu, åkalla Hans namn just nu! Och du finner förlåtelse, hälsa, förlossning, befrielse, ja, allt vad du behöver, just nu, och det skall tillfredsställa dig i evighet.

Ur boken: Växande tro

JESUS KRISTUS BOTAR DIG!

Evangeliseringsglimtar från Kenya

På bilden ses bl. a. bröderna Mattsson Boze och John Vick.

Mark. 16: 15—18

Missionsbefallningen som vår Herre Jesus Kristus givit oss är ej endast en teori, det är en sann verklighet för var och en som tror och praktiserar den. Många kristna har slumrat in och förstår ej vad detta underbara löftesord betyder.

Här nere i Kenya har evangeliets glada budskap om Jesus Kristus haft stor framgång, och väckelsen går ständigt framåt. Församlingarna växer för varje vecka och månad, och evangelisterna är mycket ivriga själavinnare. De har möten varje dag förutom måndag och upp till två och tre möten varje dag.

För något över en vecka sedan var det avslutning på bibelskolan här i Mombasa. Det var 250 deltagare, och av dessa var det 75 från Kenya trosmission. 30 av dessa bröder är avlönade evangelister och 25 väntar på att få rycka in i arbetet, men underhållet är inte klart. Det är genom broder Osborn i Amerika som dessa skall få underhåll. Han underhåller 10 evangelister förut. Arbetsfältet blir

därför mycket stort. Här finns det stora möjligheter för oss att göra en insats för att sprida evangelium medan dagen varar. Finns det någon av Midnattsropets läsare som vill underhålla en evangelist kan medel sändas till Midnattsropet i Örebro.

Vi har besökt en hel del församlingar här på sydlandet. Omkring 110 har blivit döpta detta år. Senaste söndag döpte jag över 30 st i vatten. Dopet förrättades i en vattendamm som en indisk grönsaksfarmare godhetsfullt lånade åt oss trots att han är muhammedan. Den söndagen var en stor dag i församlingens historia. Den nybyggda kyrkan i Majengo invigdes och en stor skara var samlad till högtid. Kyrkan är byggd av sten med betonggolv. Bänkarna är gjutna i golvet och taket är av aluminiumplåt. Den rymmer 350 sittplatser. Församlingen på denna plats består av 200 medlemmar, och så finns det tre församlingar till, som är en frukt av deras arbete. Gud har gjort stora ting på denna plats sedan februari 1957 då arbetet begynte. Broder Mi-

Forts. sid. 10

KENYAHÄLSNING FRÅN MATTSSON BOZE OCH JOHN VICK

Från missionär Gunnar Eklund i Kenya fick vi nyligen en hälsning inspelad på band, där även Mattsson Boze, väl känd i vårt land, och John Vick, föreståndare för Rock Church, New York City, hälsade. Vi återger hälsningarna här.

Kära vänner i Skandinavien. Vi hälsar eder i Jesu Kristi namn. Ni har hört de härliga sångerna här och lovsången till Gud. Vi avslutar idag vår bibelskola. I år har vi tränat över 350 unga män att gå ut och proklamera evangelium om Jesus Kristus. Vi har också en stor glädje i år, att ha pastor John Vick från New York City, som är norsk, med oss här i skolan, och vi har haft en väldigt underbar tid. Gud ledde broder Olsen och broder Eklund hit från Skandinavien och Gud använder dem på ett alldeles underbart sätt och vi är tack-samma och glada för detta.

Bibelskolan består utav flera grupper. Det är frihet för alla att komma och sedan får varje grupp ta hand om sina egna män. Genom dessa kära vänner som Gud har använt här ute och som vi har haft tillfällen att träna i bibelkunskap, döptes 5 000 människor förra året här i Kenya och över gränsen till Tanganyika. Det har varit underbart att se dem och vara med dem.

Gud välsigne eder alla kära vänner därhemma i Skandinavien. Bed för oss att Gud skall utgjuta sin Ande på ett ännu starkare, ännu härligare och ett ännu mäktigare sätt. Må Gud välsigna er alla.

Mattsson Boze

Vi prisar Gud för det stora arbete som Gud gjort härnere genom missionärerna. — Jag måste säga som drottningen av Saba: "Hälften hade inte blivit mig sagt." Gud välsigne eder alla i Skandinavien.

John Vick

Forts. fr. sid. 9
EVANGELISERING...

chack har varit banbrytare på denna plats. Han var den förste evangelist som broder Olsen antog. Nu skall han flytta till Nyere. 5 evangelister har gått ut från denna församling under denna tid.

Trots att det är muhammedaner, som bor här vid kustområdet, så har Ordet haft stor framgång. Många demonbesatta har kommit till mötena och blivit lösta från sin plåga. Särskilt kvinnorna är ofta besatta av onda andar. Under invigningshögtiden var det en kvinna, som började ropa och skrika. Några bröder förde kvinnan ut och bad för henne, hon löstes i Jesu namn och resten av mötet var hon med och prisade Herren.

Invigningsdagen avslutades med brödbrytelse, och afrikanerna var mycket glada och tacksamma för sin nya kyrka och för allt vad de fått uppleva denna dag. Evangelisten Alexander, som arbetat i Ramisi, berättade om hur Herren bevarat honom. Det var på kvällen, han kom cyklande vägen

fram. Plötsligt fick han se två ljuspunkter i mörkret det såg ut som ett cykellyse. Det kom närmare och närmare men plötsligt försvann de två ljuspunkterna. Brodern hoppade av cykeln för att se efter vad det var, och då fick han se, att det var ett lejon, som stod vid hans sida. Broder Alexander fortsätter: "Jag lyfte handen mot himmelen och sade i Jesu namn gå härifrån, och lejonet gick sin väg in i skogen." Vilken kraft det finns i Jesu namn om vi verkligen tar ut det som finns i Jesus Kristus.

Kenya Trosmission är en evangeliserande mission utan skolväsende och sjukstugor. Häri ligger en stor hemlighet till framgången. Och jag tror att det är bäst att fortsätta på den linjen, att så ut livets ord medan tid är, ty tiden är mycket kort.

Vi kan inte blunda för Afrikans uppvaknande och frihetsyra, men ännu har vi möjligheter att arbeta. Gud välsigne Eder alla.

Edra medarbetare

Margaretha o. Gunnar

tränga dig fram till Jesus, så att han får fylla dig med sin helige Ande. Då skall du få kraft och frimodighet.

Jesus säger: "Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg. Ej heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på ljusstaken, så att det lyser för alla dem som äro i huset. På samma sätt må edert ljus lysa inför människorna." Du säger, att du inte kan, men sanningen är att du inte vill. Du är rädd för vad människorna skall säga om dig. Har de talat illa om Jesus, så har de heller inget gott att säga om dem som tillhör honom. Jesus sade: "Saliga ären I när människorna för min skull smäda och förfölja eder och sanningsslöst säga allt ont mot eder." Låt din egen prestige fara i Jesu namn, så skall du få erfara glädje i att tjäna Gud. Om du använder den frimodighet och kraft du redan fått, i tjänst för Gud, så skall han ge dig mera. Ju mer vi ger ut, ju mer får vi. Du har väl läst om änkan i Sarefat. Ju mer mjöl hon tog ur skäppan, ju mer flödade det till. Vi skall använda det lilla vi har, i Jesu tjänst, då välsignar han det så det räcker till många. Det är inte det stora och märkvärdiga som skall lönas och bestå, utan vad som är gjort i kärlek till Jesus.

Ditt eget förnuft får inte vara med och stänga vägen för Gud. Du får gå i tro på Herrens namn. Det är inte vad du kan åstadkomma, utan vad du låter Gud göra genom ditt liv. Vi skall allenast vara redskap, kanaler som Guds välsignelse får strömma fram genom. Du och jag är ingenting i oss själva, men det som i världen var ringa, det utvalde Gud. Du får av nåd vara hans redskap, därför skall du inte kasta bort den frimodighet som du har, ty den har med sig stor lön.

Kerstin Fredriksson

SANN FRIMODIGHET.

Heb. 10: 35

Detta bibelord har ett budskap till oss, som har fått möta Gud på ett så underbart sätt. Ordet uppmanar att inte kasta bort vår frimodighet utan träda fram i ljuset. Bibeln säger vidare: "Mina älskade. Om vårt hjärta icke fördömer oss, så hava vi frimodighet inför Gud." Har vi frimodighet inför Gud så skall vi också träda fram inför människorna med stor frimodighet. Du vet väl: "Om Gud är för oss, vem kan då vara emot oss." Han är starkare än denna världens furste, han har krossat ormens huvud och tagit nycklarna

till döden och dödsriket. Vi får gå ut i hans kraft och frimodigt bekänna hans namn. Skall vi som frälsta skämmas för namnet Jesus? I detta namn finns det frälsning och frigörelse. Vi skall vara salt i förruttnelsen och ljus i mörkret. Men frågan är: Är du ett salt och ett ljus? Är du en sådan kristen som står på avstånd, eller är du en som frimodigt bekänner Jesu namn?

Världens barn svär och förbannar och ger därmed till känna vem de tillhör, utan att skämmas. Många kristna vågar knappt uttala namnet Jesus då andra människor hör på. Men idag må du

RESPEKT...

Forts. fr. sid. 12

"församling" menas ju inte "bönehus", "kapell" eller "kyrka", ej "adressbok", "protokollbok", "räkenskapsböcker" eller "föreningsstadgar" o. s. v. utan "levande stenar". 1 Petri 2: 5. Upphöjer man en institution, så gudomlig den än är, över de "enskilda" människosjälarnas värde, kommer man absolut fel. Man finner ofta Jesus samtal med en "enskild" människa för att vinna henne för himmelriket, och när han hade vunnit dem, så höll han dem i sin och i sin Faders hand. Joh. 10: 28—29. Han bevarade dem i sin Faders namn, och Han "vakade över dem och ingen av dem gick i fördärvet, ingen, utom fördärvets man, ty skriften skulle ju fullbordas." Joh. 17: 12. Här är det rätta herdesinnet! Jesus gav inte Petrus uppdrag att vakta "församlingens helighet" som sådan, utan han skulle istället vakta fåren, föda hans lamm, o. s. v. och älska honom. Joh. 21: 15—17. Någon församling existerar ju inte utan människomaterial. Till det yttre är en lokalförsamling med sina stadgar och förordningar lik vilken annan förening som helst. Till det inre är det en helig institution för såvitt de människor, som utgör församlingen är heliga, framförallt dess ledning. Men där "två eller tre äro församlade i Jesu namn", där är det faktiskt en församling i andlig bemärkelse, ty Jesus är där. Och då själva församlingens Herre och huvud är med, då måste väl "kroppen" också vara med. Hur Jesus ömmade för de "enskilde", visar han bäst i Matt. 18. Med detta vill jag ha sagt att vi inte bör dyrka den lokala församlingsorganisationen, som är hopsatt av några bristfälliga människor som absolut "ofelbar". Tänk bara om den dagen kommer då alla församlingar med dess stadgar upplöses, — existerar

Brev till de nyfrälsta!

Jesus älskar dig, han har omsorg om dig, han förstår dig, ja, han är din allra bästa vän. Han förmår att göra dig starkare för varje dag till både ande, själ och kropp. Giv dig helt i Guds hand, han förmår bevara dig hela livet ut. Tala om för honom precis hur du har det. Tala om för honom din människofruktan, din ängslan, din dåliga kristendom. Herren hjälper i allt, lovat vare hans härliga namn! Tacka Jesus för friden i din själ och att du av idel nåd får vara Guds älskade barn. Låt ditt hjärta ständigt vara öppet i bön till din Fader i himmelen. Han håller din svaga hand i sin starka och leder dig genom alla faror ända hem. Läs din bibel *varje* dag. Där uppenbarar Herren vägen du skall vandra i hans efterföljd. Lyd Andens manande röst och tag steg som han ger ljus över. Följ Herren

Jesus i dopets grav, så får du stå upp till en ny skapelse i Jesus Kristus, allt det gamla skall begravas. Du är född på nytt och allt det gamla är förgånget. Dina synder kommer han icke mer ihåg. Lev i denna glada förvissning dag för dag. Sök uppfyllelsen av den helige Ande. Gå sedan ut med ett brinnande hjärta och vinn andra för Kristus. *Konungens ärende hastar!* Tiden är kort innan Jesus kommer tillbaka för att hämta sin dyrköpta brud. Låt denna sanning uppfylla ditt hjärta.

Andens svärd det biter än, om det föres utav kvinnor eller män. "Modiga gå framåt, vi måste föra fram, syndare av alla slag till korsets helga stam. Rik och fattig ock, ja, varje syndens slav. Jesus vill förlåta allt och två var fläck utav."

Med fridsbälsning C. C.

då ingen Guds församling längre? Jo, förvisso. Man kan inte riktigt frigöra sig ifrån den tanken, att det måste ligga en viss maktlystnad bakom organisationens ivrare. När man söker att få en lokal församlings institution att utgöra en "ofelbarhet", då är man inne på samma väg som den katolska kyrkan. Man skall vara oåtkomlig och upphöjd över all kritik. Och fastän uppenbara orättvisor, lögn, orättfärdiga gärningar, kärlekslöshet, obarmhärthet, ränker, intriger, förtal m. m. existerar, och kan bevisas med svart på vitt, och kan styrkas genom flera vittnen, — 1 Tim. 5: 19—20, sitter församlingsledningen oantastad och i ro bakom den "gudomliga" ofelbarhetens järnridå och fortsätter som om ingenting hade hänt. Men om någon i församlingen vågar råvisa dylika företeelser, blir hor genast utsatt för de obarmhärta-

gaste trakasserier, nervpress, bojkott, och till slut för den mångbeprisade "församlingstukten", utslutning, om man inte innan dess hunnit sätta sig i säkerhet i någon annan fälla. I pingstväckelsens början var det ju så, som vi äldre väl minns och vet, att endast sådana som avföll från Gud och gick ut i synd och värld igen, eller spred villfarande läror, uteslöts. Men dessförinnan gjorde man allt för att om möjligt rädda henne. Men hur handlar man *nu* många gånger? Ofta är det personliga och partiska intressen, som är utslagsgivande i olika sammanhang, och icke sanningen och rätten, och dock är det dessa sistnämnda som är ämnade att vara församlingens "pelare och grundfäst". Dock får man hoppas att dessa påtalade förhållanden ej är allmänna och "kroniska", utan hör till de sorgliga undantagen!

”RESPEKT FÖR FÖRSAMLINGEN”

Av Oscar Raattamaa

I januarinumret av Den Kristne stod en artikel att läsa under ovanstående rubrik. Den innehöll många tankvärda saker. Men när jag läste den, kom jag att tänka på vilka grundorsaker det egentligen var som ingav ”respekt” för församlingen under apostlarnas tid. Det var inte enbart församlingen som sådan, utan de enorma kraftgärningar, tecken och under som gjordes av apostlarna och av en del andra som ingav fruktan. Läs Apg. 2: 43, 5: 5, 11—16. (Ordet ”respekt” finns inte i Bibeln.) Jesus hade visserligen redan tidigare givit sina lärjungar makt att utdriva onda andar och bota sjuka, Matt. 10: 1, men efter den examen de genomgick efter Jesu uppståndelse, blev de så tillplattade i sina forna storhetstankar, så att de aldrig använde ordet ”makt och myndighet”, varken när det gällde dem själva eller församlingen. Jfr även 1 Tess. 2: 7. De var nu ödmjuka Herrens lärjungar och föredrog att kalla allt, som Gud verkade i församlingen för *N Å D*. Apg. 11: 23. Det var trollkarlen Simon, som ville ha makten, myndigheten och respekten, ty han ville själv lysa. Annorlunda var det nu med Petrus när ett helbrägdagörelsens under hade skett, han säger: ”I män av Israel, varför undren I över denne man, och varför sen I SÅ PÅ OSS, likasom hade vi genom någon VÅR kraft eller fromhet åstadkommit, att han kan gå.” Apg. 3: 12. Det var den förhärligade Guds son Jesus som hade blivit stor och levande för den lille Petrus, och tron på Hans namn gav den lame styrka i

benen. En annan mycket viktig faktor, som ingav både fruktan och förtroende både inom församlingen och utåt samt i andevärlden, så att Guds kraft kunde fungera, var, att det fanns en sann Gudsfruktan, rättfärdighet, sanning, kärlek och ödmjukhet i dessa mäns liv. De var m.a.o. heluppgivna för Gud och det verk, som var anförtrott dem. De var s. a. s. öppna kanaler för Guds kraft. I Mark 6: 20 läser vi: ”Ty Herodes förstod, att Johannes var en rättfärdig och helig man, och han fruktade för honom, och gav honom sitt beskydd. Och när han hade hört honom, blev han betänksam i många stycken” o.s.v. I Jesu sällskap hade lärjungarna också fått lära sig bönen oerhörda betydelse. Och när de utsträckte sina händer i bön till Gud, så var de inte blodbesudlade. Jes. 1: 15. Det var heliga händer. 1 Tim. 2: 8. De skulle då helt få ägna sig åt bönen och ordets tjänst, enl. Apg. 6: 4. Tjänandets välsignelsebringande hemlighet hade de också fått inpräntad hos sin store Mästare, icke minst kvällen innan han blev förrädd, då han bl. a. tvådde sina lärjungars fötter. Joh. 13: 1—17, Luk. 22: 24—27. De skulle tjäna i stället för att bli betjänade. Det går således inte att tilltvinga sig själv eller församlingen ”respekt” om förutsättningarna därtill saknas. Att gå hårdhänt och kärlekslöst fram bland de ”enskilde”, inget förtroende, utan tvärtom. Förtroendet skall växa och vinnas med tiden, både för den enskilde och för församlingen.

Författaren till ovan nämnda

artikel menar, att man inte alls bör sovrä en predikan, ”vilken personlig inställning man än har till den som predikar”. Men om man vet att ”den som predikar” har gjort många uppenbara förseelser utan att ha ångrat eller gjort bättring, så torde vem som helst förstå att en sådan mans predikan kan ingen ta på verkligt allvar. Det är stor skillnad mellan en s. k. predikan, och det skrivna Gudsordet, N.T:s lära. Den förra skall man gallra, men den senare får ingen hamra. T.o.m. en profetia, som ju anses komma direkt från Gud, säger ordet: ”de andra må döma om det som talas.” 1 Kor. 14: 29. Skulle man då inte ha rätt att bedöma en vanlig mänsklig predikan, utan ta allt som Guds ord, ”ett rättesnöre för tro och vandel”? Men predikar predikaren så, att det stämmer med Bibeln, — och gärningarna, ord och vandel vittnar detsamma, då kan många Herodes-själar börja bli ”betänksamma i många stycken”. I fallet Ananias Safira säger författaren: ”Men det var församlingens helighet, som var i fara” o.s.v. Likaså säges det: ”Men i sann nytestamentlig församlingstukt har man att först av allt ta hänsyn till församlingen och Guds syfte med den.” Vidare: ”Man talar så mycket i dessa dagar om kärlek och overseende med den enskilde.” Ja, vad skall man vidare säga om en sådan ”predikan”? Är det inte just de enskilda människorna vi först av allt bör söka vinna och rädda, istället för den yttre församlingsorganisationen? Med begreppet

Forts. sidan 11